

Alex van Galen

Ideale ouders

A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

1

Ze had de bevalling goed doorstaan, beter dan ze zelf had verwacht. Maar het moeilijkste moest nog komen, dat wist iedereen die in de kamer aanwezig was. Door een waas van zweet en tranen zag ze de bezorgde blikken van de arts en haar pleegouders. Haar hele lichaam rilde en schokte nog. Ze hoorde zachte snikjes naast zich.

‘Mag ik hem vasthouden?’

‘Zou je dat nou wel doen?’ vroeg de arts.

‘Dan ga je je alleen maar aan hem hechten,’ zei Connie, haar pleegmoeder.

‘Hem? Is het dan een jongen?’

De ogen van Connie werden opeens zachter. ‘Eventjes dan,’ zei ze en ze gaf het kind aan Fabienne.

Een onwezenlijk moment. Ze had haar zoon in haar armen. Een klein, rimpelig mensje dat ademde en leefde. Dat heerlijk zoet rook, met een zachte roze huid, dichte oogjes en zwarte, plakkerige haartjes. Met piepkleine vingertjes die haar pink vastgrepen.

Fabienne begon te huilen.

Haar pleegvader Gerard ging op de rand van het bed zitten. Connie bleef op de achtergrond.

‘Luister, Fabienne. Je moet sterk zijn nu. Je maakt het alleen maar erger.’

‘Ik wil hem nog even vasthouden.’

‘Doe dat nou maar niet.’

‘Het is mijn baby.’

‘Maar je bent pas zeventien, meisje. Je wilt je toekomst toch niet weggooien?’

Ze hoorde maar half wat ze zeiden. De baby nestelde zich in volle overgave tegen haar aan. Zijn mondje opende zich in de richting van haar borsten, zijn handjes grepen met kleine schokjes in haar richting.

Ze kon het niet bevatten. *Ik ben moeder.*

Gerard knikte naar zijn vrouw. Die stapte op Fabienne af en strekte op een vriendelijke maar kordate manier haar armen.

‘We zorgen dat hij goed terecht komt,’ zei ze met een ferme toon die opgewekt bedoeld was, maar daardoor juist iets krampachtigs kreeg. Fabienne hield haar baby steviger vast.

‘Maar meisje, hoe wou je hem opvoeden?’ vroeg Gerard. Hij klonk opeens dwingend. ‘Je hebt geen geld, geen baan, geen eigen huis en er is niemand die je kan helpen. Wil je dan dat hij net zo opgroeit als jij? Nee, toch? Dat wil niemand.’

Fabienne werd misselijk. Alles in haar protesteerde, maar ze had geen kracht om tegen deze mensen in te gaan. Ze wist dat ze ergens wel gelijk hadden, dat er geen toekomst was voor haar en haar kind. Ze wilde alleen wat extra tijd om na te denken. Om alles nog eens te overzien. Om zeker te weten dat ze het juiste deed. Want hoe kon iets goed zijn, als het zo fout voelde?

De baby begon weer te huilen, hij had vast honger.

‘Fabienne weet heus wel dat dit de enige mogelijkheid is,’ zei Connie. ‘Kom maar...’

Ze pakte de baby en stapte achteruit. Fabienne strekte haar armen nog naar haar kindje uit en probeerde een laatste blik op hem te werpen, maar ze waren al door de deur verdwenen. Ze hoorde hem huilen op de gang, een stemmetje zonder kracht.

‘Nee!’ riep ze. Ze wilde opstaan en achter ze aan gaan. ‘Dit wil ik niet,’ snikte ze. Ze had er nooit mee akkoord mogen gaan. Dit was de grootste fout van haar leven.

De dokter kwam weer binnen. Hij mompelde iets aardigs en drukte haar vermoeide lichaam zachtjes terug op het bed. Daar had hij niet veel kracht voor nodig.

‘Kunt u mij niet helpen? Alstublieft. Kunt u ze niet tegenhouden?’

‘Rustig nou, meisje.’ De dokter haalde een injectienaald tevoorschijn die in haar arm verdween. ‘We hebben het hierover gehad, weet je nog? Dat het heel moeilijk zou zijn.’

‘Ik wil niet slapen. Alsjeblieft. Ik wil niet...’

Met een schreeuw werd Fabienne wakker. Ze was buiten adem en nat van het zweet. Haar keel was droog en rauw. Ze voelde aan haar buik, die was weer helemaal strak.

Het was vijftien jaar geleden dat ze haar kind had afgestaan. Maar deze droom kwam ieder jaar weer terug, altijd op dezelfde dag. Ze hoefde er niet eens voor op een kalender te kijken, want ze wist het. Haar lichaam wist het.

Ze nam een slok water en probeerde de gedachte van zich af te zetten. Maar slapen lukte toch niet meer vannacht. Ze stond snel op, trok haar T-shirt en slipje uit en stapte onder de douche. Spoelen, dacht ze, kon ik alles maar wegspoelen.

Ze vroeg zich af of haar zoon wist dat zijn echte moeder ergens rondliep. Misschien kon hij vannacht ook niet slapen, net als zij. Misschien dacht hij ook altijd aan haar, precies op het moment dat zij aan hem dacht. Misschien was er een onzichtbare band die hen verbond.

Ze zette de kraan uit en schudde haar haren wild uit. Hou nou op! Wie weet was hij wel echt dood. Dat hadden haar pleegouders tegen haar gezegd toen ze een jaar later terugkwam naar het dorp om haar kindje te zoeken. Ze had het niet geloofd. Dat had ze ook gezegd, geschreeuwd zelfs. Maar wat kon ze verder? Niemand had iets losgelaten, het dorp had zich als een muur gesloten om haar buiten te houden.

Ze wist niet eens hoe hij heette en misschien hadden zijn nieuwe ouders hem ook een andere geboortedatum gegeven. Misschien leefde hij nog wel maar wist hij zelf niet dat hij vandaag jarig was. Ze wreef de spiegel droog met haar hand en keek zichzelf aan. *Ach, wat sta je nou te huilen?* dacht ze. *Wat had een kind eigenlijk gemoeten met een moeder als jij?*

2

De Biesbosch, diezelfde nacht

Martin wist dat hij vannacht ging sterven, hij had alleen geen idee waarom. De man met de bivakmuts porde hem weer in zijn rug. Wankelend liep hij over het smalle, glibberige gangboord naar voren, terwijl hij zich vasthield aan de kleine reling. De punt van de boot lag in het zand van een klein strandje. Hij kon niet zien waar ze precies waren, er waren zoveel van die strandjes hier. Hij had hier altijd graag de rust opgezocht, maar nu was de enorme verlatenheid van dit gebied opeens een gevaar voor hem. Het labyrint van water was een ideale plek om een lijk te verbergen.

Ze liepen een stukje tussen de bomen en het kreupelhout door tot ze bij een open plek kwamen.

‘Wat doen we hier? Wie bent u?’ vroeg hij.

Geen antwoord. De bivakmuts stapte opeens in zijn richting. Martins adem stokte even, het deed eerst niet eens pijn. Verbaasd zag hij het metalen handvat van het mes uit zijn buik steken. De moordenaar greep het steviger vast en draaide het langzaam om. Alle kracht vloei-de plotseling uit Martin weg en hij zakte op zijn knieën. Hij dacht dat alles voorbij was.

Maar het was nog niet eens begonnen.

De moordenaar hield iets achter zijn rug verborgen.

‘Je moet dit niet persoonlijk opvatten hoor, ouwe. Dit zegt niks over jou. Als mens, zeg maar.’

Opeens haalde hij uit. Martin viel achterover in het natte zand, terwijl de loden staaf zonder ophouden op zijn oude lichaam inbeukte. Incasseren, dat was het enige wat Martin nog kon doen. Zijn stramme lichaam zoveel mogelijk oprollen en stil blijven liggen als een kind in de baarmoeder. Hij probeerde te bedenken hoeveel kinderen hij in die houding had zien liggen in de buiken van hun moeders. Hoe vaak had hij gevoeld dat ze zich probeerden om te draaien of de hik had-

den? En hoeveel van die kinderen had hij ter wereld gebracht? Tientallen. Honderden. Net als zij stond hij nu op het punt een onbekende wereld in te stappen.

Waarom? ging het door hem heen. Waarom?

De woede van de man met de bivakmuts leek onverzadigbaar, maar tegelijkertijd leek hij te genieten, alsof die twee emoties bij elkaar hoorden. Martin zakte weg in een schemerzone van pijn waar de tijd niet meer bestond. *Wakker blijven. Ik moet wakker blijven.* Hij had te veel bloedverlies geleden. Nog even en hij zou in shock gaan. De tekenen kende hij als arts maar al te goed: een snelle, oppervlakkige ademhaling en moeite om bij bewustzijn te blijven. Hij hoefde zijn pols niet te voelen om te weten hoe zwak die was geworden. Zijn organen zouden nu snel één voor één uitvallen, als een computer die na een lange werkdag werd uitgezet.

Hij dacht aan zijn vrouw. Hij zou haar nooit meer kunnen zeggen hoeveel hij van haar hield. Hij wilde haar nog eenmaal kussen en vertellen dat ze het zonder hem ook zou redden. Ze was veel sterker dan ze zelf altijd dacht. Hij probeerde de sterren te zien, maar zag alleen de man, die zich over hem heen boog.

‘Nou ga ik je een vraag stellen, ouwe,’ fluisterde de bivakmuts. ‘Dus blijf nog even bij de les. Als je eerlijk antwoordt, kunnen we dit op een humane manier afronden. Wat zeg je daarvan?’

Hij haalde een foto uit zijn zak die hij voor het gezicht van Martin hield.

De jongen.

Natuurlijk. Hij had kunnen weten dat het met de jongen te maken had.

‘Je weet waar we het over hebben, toch? Dat ga je niet ontkennen? Jij was erbij, je bent ook verantwoordelijk.’

Martin knikte moeizaam.

‘Ik ben blij dat je het niet ontkent.’ Hij boog zich verder naar Martin toe. Hij sprak zo zacht dat Martin de stem niet thuis kon brengen. ‘Is er iemand anders die hiervan weet? Heb je het aan iemand verteld?’

Martin schudde zijn hoofd. Door die kleine beweging zag alles even zwart.

‘Ook niet aan de moeder?’

‘Nee,’ wist hij uit te brengen.

‘Zeker weten?’

Martin knikte.

De bivakmuts richtte zich weer op.

‘Ik geloof je,’ zei hij. ‘Het was gezellig. Dit hadden we veel eerder moeten doen.’

Martin kreeg een laatste dreun tegen zijn borstkas. In zijn bewustzijn opende zich een deur die al die jaren op slot had gezeten. Hij besepte maar al te goed waarom hij moest sterven. En ook wie de moordenaar was.

Dat betekende dat er nog iemand in gevaar was.

Hij moest haar waarschuwen.

Naast zich zag hij zijn jas liggen. Zijn rechterarm was gevoelloos geworden, daar kon hij niks meer mee, maar zijn linkerarm deed het nog een beetje. De moordenaar stond ergens achter hem zacht te praten, waarschijnlijk stond hij met iemand te bellen. Martin moest het nu proberen. Langzaam bracht hij zijn hand naar de binnenzak van zijn jas.

Zijn telefoon stond aan. Snel bladerde hij naar de naam in zijn adresboek. Die had hij drie jaar geleden al opgezocht en in zijn telefoon gezet, vastbesloten haar te bellen. Maar hij had het nooit gedaan. Nu was zijn laatste kans.

Opeens vloog de telefoon de lucht in. De bivakmuts had hem uit zijn hand getrapt. Door de plotselinge ruk aan Martins arm, vlamde de pijn in zijn borst op.

‘Bellen heeft geen zin,’ grinnikte de bivakmuts. ‘Niemand komt je halen.’ Hij ging met zijn hak op het apparaat staan, tot hij het glas hoorde kraken. ‘Ik moet gaan,’ zei de bivakmuts. ‘Ik maak het karweitje straks af, maar dan ben jij al dood. Rust zacht, ouwe.’

Toen verdween hij. Martin hoorde het water kabbelen en moest moeite doen niet weg te zakken. Hij moest helder blijven, nu. Nog heel even en dan mocht hij het leven loslaten. In de verte hoorde hij een motor starten, daarna stierf het geluid snel weg.

Hij zette zijn linkerarm voor zich in de modder en zette zich even schrap. Toen duwde hij zijn lichaam met alle kracht die hij nog in zich had een stukje vooruit. Zijn longen schreeuwden van de pijn. Martin sleepte zichzelf nog een stukje naar voren, tot hij bij de kapotte telefoon was. Hij probeerde even op adem te komen. Het lichtje van het apparaat brandde. Een klein stukje nog en hij kon het aanraken. Hij strekte zijn arm uit en schraapte met zijn vinger over het gladde plas-

tic, maar het lukte niet om er grip op te krijgen. Hij trok zijn benen een klein beetje in en zette zijn voeten af tegen de natte grond. Alles werd weer zwart voor zijn ogen, maar hij kwam nog een paar centimeter naar voren. Eindelijk had hij de telefoon vast. Buiten adem draaide hij het apparaat om. Het glas was gebroken, maar het display was nog half zichtbaar. Meer had hij niet nodig.

Hij moest haar waarschuwen, dat was hij haar verplicht. De moordenaar zou zeker achter haar aankomen. En waarschijnlijk ook achter haar zoon. Hij drukte het nummer in en bad dat ze op zou nemen.

Hai. Dit is Fabienne. Spreek een berichtje in en ik bel je terug.

Met een zucht die een scherpe pijn veroorzaakte in zijn borstkas, rolde Martin op zijn rug. Het was al niet meer zo donker als daarnet. De nieuwe dag was onmerkbaar begonnen, een dag die hij niet meer zou meemaken. De moordenaar had gelijk toen hij zei dat ze dit veel eerder hadden moeten doen. Dat was zo. Hij verdiende het om te sterven. Hij wachtte op de pieptoon en verzamelde zijn laatste kracht om te spreken.

3

Fabienne zat half overeind op de bank in haar kleedkamer en probeerde nog steeds wakker te worden. Ze had geen oog meer dichtgedaan na de droom van vannacht. Mensen liepen haar kleedkamer in en uit. De kleedster hing drie identieke jurkjes aan het rek. Die zou ze vanmiddag nodig hebben voor een scène waarin met een glas wijn moest worden gegooid. Iemand van de catering zette een grote bak cappuccino voor haar neer. Ze nam dankbaar een slok hete cafeïne en probeerde de sombere ondertoon van de nacht van zich af te zetten. Niet te denken aan het ellendige gevoel dat ieder jaar erger leek te worden. Ze probeerde zich te focussen op het verhaal van de twee mannen die tegenover haar zaten. Ze hoopte dat het gesprek snel voorbij zou zijn, dan kon ze zich eindelijk op haar scène richten.

De mannen droegen peperdure spijkerbroeken die er heel casual uit moesten zien en overhemden die bijna tot de navel openhingen. Ze waren al een kwartier aan het woord. Het gesprek ging over de verschijning van de *FABIENNE*, een eenmalig magazine dat in dezelfde maand zou uitkomen als de film die ze nu opnamen.

Fabienne vond het onzin om een blad uit te brengen dat helemaal om haar draaide. Maar de filmproducenten hadden druk op haar uitgeoefend. De film zou namelijk voor een deel worden betaald uit de reclame-inkomsten van het blad. Zonder blad geen film, daar kwam het op neer. Zelf had ze geen idee waar dat blad over moest gaan en hoe dat geld moest opleveren. Maar daar waren die twee marketingbobo's dus voor ingehuurd. Ze legden haar uit hoe ze het *merk* Fabienne zouden vertalen naar mogelijke adverteerders.

‘Wat is Fabienne?’ vroeg de een, terwijl hij zijn handen door zijn lange haren streek. ‘Wie voelt zich aangesproken door het fenomeen Fabienne?’

‘Nou gaan we gewoon wat dingen roepen,’ zei de ander. Hij had een

rood ringbaardje dat verdacht goed kleurde bij zijn schoenen. ‘Fabienne, dat is wat ons betreft om te beginnen lekker shoppen. En dat is goed nieuws voor onze adverteerders.’

‘Fabienne, dat is horloges, maar met een eigenzinnig design. Parfum, maar wel naturel. Fabienne, dat is een beetje tegencultuur, maar nog net binnen de mainstream. Jij bent zeg maar wokken maar niet steengrillen.’

‘Steengrillen is met opa en oma naar de bowlingbaan. En dat ben jij niet.’

Fabienne had geen idee waar ze het over hadden. Ze moest moeite doen om haar aandacht erbij te houden.

‘Ben je Fabienne, dan koop je bijvoorbeeld een leuke broek bij dat kleine boetiekje in de Utrechtsestraat, hoe heet dat nou ook alweer?’

‘Chez Moi.’

‘Chez Toi, bedoel je,’ zei de ander.

‘Chez Moi. Google maar na.’

‘Maar in die buurt shop ik nooit,’ zei Fabienne. Ze had het afgelopen jaar niet eens tijd gehad om haar eigen spijkerbroeken te kopen. Het waren nou net die kleine dingen die ze zo miste.

‘Bij wijze van,’ zei de ander weer. ‘Jij bent leuke boetiekjes, je eigen smaak, je eigen ding doen. Snap je? Maar voor een nieuw setje slipjes ga jij gewoon naar de Hema. Want dat durf jij ook. Dan is het juist weer niet burgerlijk, omdat jij het doet. Dat is allemaal binnen de *belevenis Fabienne*.’

‘Al koop jij wel het liefst slipjes van kant of zwarte zijde, want jij bent natuurlijk lekker geil.’

‘Wat ben ik?’

‘Nou, jij bent gewoon een lekker geil wijf. Toch?’

Fabienne staarde ze aan. Ze wist niet of ze kwaad de kamer uit moest lopen of in lachen moest uitbarsten. Ze had spijt van het hele plan, maar het was te laat om alles nu terug te draaien. Bovendien was ze te moe om tegen twee van die hyperactieve types in te gaan.

Godzijdank kwam Iefke, haar agent, binnen.

‘Oké, de tijd is om, jongens,’ zei ze. ‘D’r moet hier ook nog gewerkt worden. Fabienne moet straks een belangrijke scène doen. Dit is de laatste opnamedag.’

‘Leuk, mogen we kijken?’

‘Nee, want het is een NEUKSCÈNE.’

Bij het woord NEUK zette Iefke grote ogen op en articuleerde ze over-dreven.

‘Lekker geil,’ zei de een.

‘Boter,’ zei de ander.

Ze keken elkaar weer aan met de onderlinge verstandhouding van een eeneiige tweeling die hoog scoorde in het autistische spectrum.

‘Kunnen we hier wat mee?’

‘Absoluut, we zijn absoluut blij!’

‘Nou, dan is iedereen blij,’ zei Iefke.

Toen de mannen eindelijk weg waren, ging Fabienne languit op de bank liggen.

‘Jezus, wat wás dat?’

Ze zag als een berg op tegen de dag. Het werd steeds moeilijker om opgewekt te doen.

‘Gaat het wel?’ vroeg Iefke. ‘Ik wil niet lullig doen, maar je ziet eruit als een lijk. En zonder de levenslust die lijken over het algemeen uitstralen.’

‘Ik weet niet of ik het ga redden, vandaag.’

Fabienne dronk de koud geworden cappuccino op. Iefke kwam naast haar zitten en aaide bezorgd over haar voorhoofd.

‘Hoe komt dat?’

Fabienne haalde haar schouders op. Bijna alle dagen van het jaar lukte het om het verleden weg te drukken. Alle dagen, min één.

‘Het is niks,’ zei ze. ‘Ik heb alleen geen oog dichtgedaan.’

‘Misschien moet jij d’r eens wat langer tussenuit. Een maand of drie vakantie doet wonderen. Ik spreek uit ervaring.’

‘Je zat in een afkickkliniek.’

‘Maar ze hadden daar wel roomservice.’

Ze grinnikten. Iefke was door een foute vriend een korte tijd aan de cocaïne geweest. Ze was inmiddels alweer twee jaar afgekickt, zowel van de coke als van die man. Qua schoonheid deed ze nauwelijks voor Fabienne onder, ze was zelf een vrij succesvol actrice geweest. Maar ze werd ouder en de jaren hadden haar gezicht een vermoeide trek gegeven.

‘We kunnen een weekje naar Rome of Berlijn,’ zei Iefke. ‘Berlijn schijnt het nieuwe centrum van Europa te zijn. Maar dan zonder nazi’s.’ Ze stak een sigaret op en gaf hem aan Fabienne. ‘Of misschien heb je gewoon een leuke nieuwe uitdaging nodig.’

‘Ja, die film met Brad Pitt bijvoorbeeld.’

Vorige week had ze auditie gedaan voor een Amerikaanse film met de grote ster. De producers konden kiezen uit duizend topactrices met een schattig Europees accent die allemaal door konden gaan voor een Tsjechische gravin.

‘Ze waren echt enthousiast,’ zei Iefke. ‘Je deed het geweldig.’

‘Dat zeg je altijd.’

‘Ik méén het ook altijd,’ zei Iefke.

Fabienne had een paar jaar in New York gewoond. Daar had ze veel toneelgespeeld en een paar artistieke films gedaan, maar nog nooit een Hollywoodfilm. Ze vond Los Angeles een verschrikkelijke stad en als je daar niet woonde, was het heel moeilijk er werk te krijgen. Toch bleef het een soort droom om ooit in een film met Brad Pitt te staan (of te liggen).

Iefke merkte dat ze niet reageerde. Ze kneep in Fabiennes knie. ‘Hé, hallo? Ik ben het hoor.’

Fabienne knikte.

‘Het is vandaag vijftien jaar geleden,’ zei ze.

‘Vijftien jaar wat?’ Het duurde even voordat Iefke zich realiseerde waar Fabienne het over had. ‘O schatje...’ Ze trok Fabienne troostend naar zich toe. Die kon het gebaar maar nauwelijks verdragen, ze voelde de tranen weer opkomen. ‘Had dat dan gezegd,’ zei Iefke. ‘Dan had ik die draaidag toch verzet.’

‘Nee, maakt niet uit.’

‘Ik ga met de regisseur praten.’

‘Absoluut niet. Ik wil het niet hebben.’ Iefke was de enige persoon op aarde aan wie Fabienne had verteld over haar kind. Daarom was zij ook de enige bij wie ze echt zichzelf kon zijn. ‘We houden erover op nu,’ zei Fabienne. ‘Echt, ik meen het. Ik was dolblij dat ik van huis kon vanochtend.’

‘Je kunt het niet blijven ontkennen.’

‘We hebben het er nu toch over?’

‘Ik ben de enige die het weet. Waarom zoek je geen hulp?’

‘Er valt niks te helpen. Wat gebeurd is, is gebeurd.’

‘Je verstopt je in je werk. Je kunt niet eeuwig doorjakkeren in dit tempo. Neem wat tijd vrij om na te denken.’

Een carrière in de spotlights was slopend. Het zoog je leeg, dat wist Iefke als geen ander. Het was moeilijk om contact te houden met je-

zelf in een wereld waarin alles draaide om aandacht. Want het was meestal aandacht om de verkeerde redenen. Het ging vrijwel nooit om die mooie rol in een toneelstuk, maar altijd over die affaire op de set of het slipje dat zichtbaar was terwijl ze uit een limousine stapte.

Fabienne snakke steeds vaker naar een normaal leven tussen normale mensen. Maar ze wist niet of ze wel uit het vak kon stappen, want dan zou ze ook het acteren moeten missen.

‘Ik kan nu niet helder nadenken over dat soort dingen,’ zei Fabienne. ‘Zeker vandaag niet. Ik zit gewoon in een dipje.’

‘Dat dipje duurt volgens mij al wat langer.’

‘We houden erover op. Als ik films afzeg, loop jij je tien procent ook mis.’

‘Ik hou m’n mond al,’ zei Iefke met tegenzin. Ze griste Fabiennes BlackBerry van de tafel. ‘Je hebt ’m niet eens aanstaan! Geen wonder dat de Amerikanen nog niet hebben gebeld.’

Ze gaf de telefoon aan Fabienne. Die drukte de code in en wachtte tot hij was opgestart.

Het meisje van de make-up kwam binnen. Ze had vandaag wat extra tijd nodig, omdat er een naaktscène op de rol stond. Dat betekende dat iedere porie van Fabiennes lichaam te zien zou zijn. Ze zette haar koffertje op de kaptafel en deed de rij lampen rond de spiegel aan.

De BlackBerry gaf een reeks piepen en tringeltjes.

U hebt twaalf voicemail. Fabienne zuchtte. Dat was precies de reden dat ze het ding vanochtend niet had aangezet. Het waren altijd dezelfde voicemails: lunchafspraken, interviews en heel veel foto-shoots. Ze werd gevraagd voor de gekste reportages: Fabienne op een bed van paarse herfstbladen, Fabienne gewikkeld in zilverpapier, of Fabienne naakt in een waterbak terwijl haar rug gelikt werd door een drachtige koe.

‘Ik luister je voicemailtjes wel af,’ zei Iefke. Ze pakte de telefoon weer uit Fabiennes handen. ‘Als het een privébericht is, dan zap ik wel door.’

Fabienne vond het best.

De opnames vonden plaats in een winderige loods in Amsterdam-Noord. Toen ze de grote hal in liep, voelde ze zich extra klein en elendig. In een krap hoekje van die enorme, steenkoude ruimte moest met heel veel kunst en vliegwerk de illusie van intimiteit worden gecreëerd. Een bed met lampen eromheen, heel veel lampen. Fabienne was bekend geworden met films waar veel naakt in zat. In interviews

zei ze altijd dat ze er geen moeite mee had. Dat was blijkbaar iets wat ze van huis had meegekregen, vertelde ze dan. Dat was gelogen. Ze vond het vreselijk om zich naakt aan andere mensen te tonen.

Ze werd geroepen voor de opnames. Ze deed haar badjas uit en ging tussen de lakens liggen. Haar tegenspeler, Jurgen, lag al klaar. Hij grijnsde.

Terwijl ze de eerste takes draaiden, merkte ze dat hij snel opgewonden werd. Toen ze elkaar moesten kussen, drong hij opeens zijn tong in haar mond. Een milliseconde later kreeg hij een duidelijk voelbare erectie. Een andere actrice had haar hiervoor gewaarschuwd. Jurgen was een smeerlap.

Ze had zin om hem uit het bed te duwen, maar ze voelde de ogen van de hele crew op zich gericht. Ze kon zich steeds slechter concentreren, haar bewegingen werden houderig en stroef.

De regisseur was niet tevreden. Vier, vijf takes gingen naar de klo-
ten. De crew werd onrustig.

‘Kom op Fabienne, dit lijkt wel bejaardenseks. Je hebt er verdomme ZIN AN!’

Vluchten kon niet meer. Onder de lakens pakte ze de penis van haar tegenspeler zachtjes beet. Er ging een schok door zijn lichaam en hij keek haar met grote ogen aan.

‘Alles goed, Jurgen?’ vroeg de regisseur.

‘Eh... alles goed,’ kreunde Jurgen onzeker.

‘Kom dan, grote vent,’ fluisterde Fabienne in zijn oor. ‘Laat je dan ook helemaal gaan.’

Hij probeerde zich nog te verzetten, maar zonder veel overtuiging. De scène stond er binnen een paar minuten op.

‘Briljant!’ zei de regisseur tevreden. ‘We zijn klaar.’

‘Dat is maar goed ook,’ zei Fabienne. ‘Ik denk niet dat Jurgen nog een take aankan.’

Ze knipoogde naar de cameraman. Terwijl ze haar badjas aandeed, maakte Jurgen zich met een rood hoofd uit de voeten. De technici giechelden en stootten elkaar aan. Op de matras was een grote natte vlek te zien.